

Toimittajalta.

– Eikö Ruusu-Risti ole vapaamuurarijärjestö? kysyi äsken muuan totuudenetsijä. – Olin tähän saakka kuulemani ja lukemani perusteella uskonut, että Ruusu-Risti kuului maailman vapaamuurarijärjestöihin, mutta eilen eräs teikäläinen kielsi tämän ja väitti, ettei Ruusu-Risti olekaan mikään vapaamuurarijärjestö?

– Ei olekaan, vastasin – Ruusu-Risti on oleellinen osa maailman teosofisesta liikkeestä, mutta samalla itsenäinen ja toisista teosofisista seuroista riippumaton järjestö. Ruusu-Risti on teosofisten seurojen sisarseura – ja niitä on maailmassa useampia, – mutta vapaamuurariliitto ei Ruusu-Risti sinään ole.

– Mistä sitten on aiheutunut kaikki tämä puhe vapaamuurariudesta Ruusu-Ristin yhteydessä?

– Siitä, että Ruusu-Ristissä n. s. looshielämä on järjestetty vapaamuurari-pohjalle.

– Mikä ero siinä on? Eikö Ruusu-Risti ole kokoonpantu loosheista ja eikö sen jäsenet näin ollen ole vapaamuurareita?

– Eivät läheskään kaikki. Loosheihin kuuluu ainoastaan osa jäsenistä, korkeintaan puolet. Muut ovat irtojäseniä ja voivat, jos haluavat muodostaa n. s. ryhmiä semmoisilla paikkakunnilla, missä heitä on useampia.

– Entä looshijäsenyys?

– Se on avoinna vakaville Ruusu-Ristin jäsenille, kun he voivat hankkia kaksi looshijäsentä kummikseen.

– Mutta jos paikkakunnalla ei ole looshia?

– Silloin heidän on pakko liittyä jäseniksi jonkun toisen paikkakunnan looshiin, jonne voivat matkustaa kokouksiin.

– Tuohan on hankalaa. Mitä hyötyä sitten on looshijäsenyydestä?

– Käyttämämme sana „hyöty“ tuo mieleen aineellisia etuja, ja sentähden vastaan: ei mitään aineellista eli maallista hyötyä.

– Mutta eivätkö vapaamuurarit aina taloudellisesti tue toisiaan?

– Tukevat tietysti yksityishenkilöinä sen verran minkä kykenevät.

– Mutta olen kuullut ja aina luullut, että vapaamuurarijärjestöt harjoittavat hyväntekeväisyyttä ja antavat jäsenilleen eläkkeitä y. m.

– Eläkkeistä en tiedä mitään, mutta tunnettu tosiasia on, että vanhat ja rikkaat vapaamuurarijärjestöt harjoittavat hyväntekeväisyyttä laajassa mittakaavassa. Onhan heillä orpokoteja ja sairashuoneita, joiden ylläpito maksaa suuria summia vuosittain, monessa Euroopan suurkaupungissa. Ruusu-Ristin looshit sitä vastoin ovat nuoria ja köyhiä, ja niiden hyväntekeväisyys on vaatimatonta laatua.

– Mikä sitten on vapaamuurarius, jollei se ole hyväntekeväisyyttä?

– Se on henkistä pyrkimystä. Vapaamuurarikirjallisuudesta voitte lukea, että se on vertauskuviin ja allegorioihin puettu filosofiseetillinen kasvatusjärjestelmä. Vapaamuurarit eivät etsi kullan hämärää hohdetta vaan totuuden kirkasta valoa.

– Mutta ennen arveltiin, että vapaamuurarit olivat kullantekijöitä.

– Eli alkemistejä, huomautin. – Ja alkemia oli enimmäkseen henkistä laatua sekini. Piti omassa sielussaan muuttaa epäjalot metallit kullaksi, joka kuvasi korkeinta hyvyyttä ja viisautta.

– Ovatko täten kaikki vapaamuurarit jaloja ihmisiä, jotka koettavat kasvattaa itseään yhä paremmiksi ihmisiksi?

– Sitä koko sydämestäni tahdon uskoa. Siihen ainakin koetamme pyrkiä Ruusu-Ristin loosheissa. Vapaamuurarius merkitsee meille siveellistä itsekasvatusta. Älkää silti luulko, että olemme täydellisiä tai edes lähimainkaan täydellisiä ihmisiä. Olemme vain pyrkijöitä. Toinen tuo toiset, toinen toiset viat ja heikkoudet mukaansa. Niistä hän askel askelelta koettaa vapautua, kasvaen pois pahasta hyvään päin. Mutta pitkä on taival pyrkijälle.

– Ja kaikki vapaamuurarit muodostavat suuren veljespiirin maan päällä, kansainvälisen ja lujan?

– Niin heidän ainakin pitäisi, mutta todellisuus ei liene aina semmoinen. On erilaisia n. s. systeemejä, on monta suurlooshia, ja tavallisesti kansalliset suurlooshit ovat itsenäisiä. Kaikki systeemit eivät edes tunnusta toisiaan. Suurimmat vapaamuurarijärjestöt ottavat piiriinsä ainoastaan miehiä. Kansojen tajunnassa elääkin käsitys, että vapaamuurarit ovat miehiä. Viime vuosisadan loppupuolella syntyi kuitenkin Ranskassa n. s. yhteisvapaamuurarius, johon naisetkin pääsevät jäseniksi. Se on levinnyt ympäri maailman, mutta vanhat miesjärjestöt eivät kaikki sitä vielä tunnusta. Heidän mielestään nainen vapaamuurarina ja tasaväkisenä miehen kanssa on luonnottomuus. He eivät pidä sitä oikeana. Semmoinen

järjestelmä ei heidän mielestään ole vapaamuurariutta. Kukaties tämä on ennakkoluulo, joka ajan mukaan haihtuu.

- Entä Ruusu-Ristin looshit? Ottavathan ne naisiakkin jäsenikseen?
- Ottavat.
- Siis miesten kannalta ne eivät ole oikeita vapaamuurariloosheja?

– Eivät tietenkään. Ruusu-Ristin vapaamuurarius on vielä vaatimattomammassa asemassa kuin esim. yhteisvapaamuurarius. Yhteisvapaamuurariuden jotkut miesten suurlooshit tunnustavat, mutta Ruusu-Ristin vapaamuurariutta – ei kukaan. Meidän vapaamuurariutemme ei ole kenenkään vapaamuurarin mielestä laillista ja oikeata vapaamuurariutta.

- Eikö se ole ikävä tosiseikka?

– Miksikä se olisi? Jos hakisimme maailman tunnustusta ja mainetta, silloin se voisi olla. Mutta kun etsimme Jumalan valtakuntaa, koettaessamme kasvattaa itseämme vapaamuurariseremoniojen avulla, emme sure sitä, jos toiset eivät meistä välitä. Tuleehan joskus aika, jolloin kaikki ihmiset maan päällä tuntevat ja tunnustavat toinen toisensa veljiksi keskenään. Eikö riitä, että tietää tekevänsä työtä sen ajan jouduttamiseksi, kun koettaa kasvattaa itsestään ihmisveljeä?

*

Voimani eivät tahdo palata entiselleen. Sitten viime kevään olen hiljalleen huonontunut. Täytyy ajatella terveyden takaisin voittamista. Sitähän ystävätkin tahtovat. Tahtovat taas lähettää minut ulkomaille parantumaan. Harvoin tulee ihmisen osalle niin paljon rakkautta kuin minun. Palkitkoon Karma kaikkia.

*

Tämä Ruusu-Ristin numero ilmestyy huhti-toukokuun kaksoisnumerona. Jos käyn ulkomailla, kuten olen suunnitellut, ennen vuosikokousta helluntaina, toimitan ehkä kesä- tai heinäkuussa Ruusu-Ristin kuudennen numeron, joka kertoo vuosikokouksesta. Jos sitten kesäkurssien jälkeen lähdän Amerikassa käymään, jää tänä

vuonna sijaistoimittajan tehtäväksi toimittaa neljä numeroa, syys-joulukuun numerot.

(Ruusu-Risti 1933 Huhti-Toukokuu N:o 4-5, s. 107-110)